

udsatte grupper i vort samfund via satspuljen. I den forbindelse kan jeg bare konstatere, at ifølge Danmarks Statistik er den automatiske regulering af satserne for overførselsindkomsterne vokset med 9,1 pct. i perioden 2001-2004, mens lønnen for butiksansatte til sammenligning er steget med 7,3 pct.

Venstre bakker op om satspuljen, fordi den i forbindelse med den årlige budgetlægning sikrer, at de absolut svageste ikke glemmes. Hvis vi tager udgangspunkt i den nyeste aftale, indeholder forliget forbedringer for knap 2,7 mia. kr. for de mest udsatte grupper over de kommende 4 år, og det er initiativer, der også kommer nogle af overførselsindkomstmottagerne til gode.

Alene i 2006 udgør puljen 670 mio. kr., og det betyder bl.a., at det er muligt at give plejeboligaranti, give behandlingsgaranti for de indsatte i fængslerne og yde en ekstra indsats for udsatte børn og unge – blot for at nævne nogle af eksemplerne fra satspuljen. Regeringen har derudover valgt at prioritere øvrige overførsler via finansloven, og her tænkes der på både folkepensionister og førtidspensionister.

Venstres mål er, at de svageste i et samfund altid skal have det godt. Vi ønsker et samfund, hvor alle får en chance, og hvor de svageste får den nødvendige hjælp – et samfund, som hænger godt sammen, og hvor der er stor social bevægelighed, så børn og unge bliver bedre rustet til at bryde den negative sociale arv. I Venstre mener vi, at det mål bedst kan nås ved at skabe rammer for vækst og fremdrift, så vi får råd til en ordentlig velfærd og til at hjælpe de svageste. Jeg vil gerne understrege, at vi i Venstre desuden anser det for et godt socialpolitisk redskab at få mennesker i arbejde. Den bedste måde, hvorpå vi kan hjælpe de fattige i samfundet, er at få dem i arbejde i stedet for bare at sætte penge ind på kontoen. Det har en både økonomisk og socialt set positiv indvirkning på den enkelte.

Afslutningsvis vil jeg understrege, at jeg er meget uenig i Enhedslistens påstand om, at reguleringen af dagpenge og kontanthjælp fører til øget ulighed. Netop denne regulering er tværtimod mere fordelagtig for overførselsmottagerne, end vi ser i mange andre lande, og modsat Enhedslisten mener jeg, at systemet indeholder store fordele. Satspuljen sikrer gode initiativer for de socialt udsatte, samtidig med at overførselsindkomster reguleres på grundlag af lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Denne regulering understøtter et samfund uden store økonomiske skel.

Jeg vil derfor på vegne af partierne bag satspuljen, altså Venstre, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og SF fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at loven om satsregulering fungerer efter hensigten, idet modtagere af overførselsindkomst m.v. hermed automatisk får andel i den almindelige velstandsstigning i samfundet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 36).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at få Venstres ordfører til at svare på et meget enkelt spørgsmål: Når det er sådan, at de laveste indkomster i dette land reguleres med 0,3 procentpoint mindre end indkomstudviklingen i almindelighed, betyder det så, at der bliver større forskelle mellem de laveste indkomster og de højeste indkomster, eller at der bliver mindre forskel mellem de laveste og de højeste indkomster?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Matematikken i modellerne er jo sådan set meget klar. Hvis man øgede overførselsindkomsterne yderligere, ville der blive en endnu større forskel på f.eks. butiksansatte og folk på overførselsindkomst. Jeg synes også, man skal være opmærksom på, at der skal være en forskel mellem at være på arbejdsmarkedet og være på overførselsindkomst, og derfor kan jeg ikke støtte nogle ændringer, som faktisk ville betyde det stik modsatte, nemlig at det i højere grad ikke ville kunne betale sig at gå fra at være på overførselsindkomst til at være i arbejde.

Kl. 10.30

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg stillede et meget enkelt spørgsmål. Det var ikke et spørgsmål om, hvorvidt det kan betale sig at arbejde, det var et spørgsmål om at se på de laveste indkomster.